

Udtrædelse kan finde Sted, og de Forpligtelser, vedkommende i saa Fald har over for Anstalten og ombendt. Det er altsaa kun en Væmpelse i Fortolkningen af hans Forpligtelser lige over for Anstalten, som jeg har ønsket at tage Ordet for, og det forekommer mig, efter det af mig anførte Eksempel og efter at det ærede Medlem dog ved, at Landstingets Udvalg enstemmig har tilraadet noget saadant, at der kan være nogen Anledning til at tro, at det ikke var ganske grundløst, naar man fremkom med Ønsket om noget saadant. Jeg er ikke ganske sikker paa, hvis det ærede Medlem kommer ind i Udvalget eller gør sig bekendt med Enkelt- hederne i denne Sag og det betydelige Arbejde, der er ydet netop til Belysning af dette Spørgsmaal, at han da ikke, om ikke gaar over til den af mig fremsatte Mening, saa dog vil komme til det Resultat, at det er et Spørgsmaal, som det har sin fulde Berettigelse at drøfte, og som Ministeren har drøftet indgaaende og har formaaet at se fra de forskellige Sider, selv om han ikke er kommen til det Resultat at kunne tiltræde det i Landstinget stillede Forslag i den Henseende. Det er imidlertid netop det, jeg heller ikke har kunnet, og naar det ærede Medlem siger, at jeg har anbefalet at gaa med dertil, saa beror det atter paa en Misforstaaelse. Jeg har netop ikke anbefalet at gaa med til at følge Landstingets udvalgets Indstilling, men har anbefalet at tage under Overvejelse, om man ikke kunde finde en Form, ved hvilken Anstalten kunde siges i enhver Henseende at være tilfreds- stillet, saa vel med Hensyn til Betaling for sin Risiko som til sin Erstatning. Hvis man saa kunde tilbagegive disse Menninger noget mere, som i Reglen ville være Personer, der have været nødsagede til at have deres Forsikring meget imod deres Ønske — der kan gives Undtagelser, det skal jeg indrømme, men Reglen vil være den, at man paa Grund af manglende Midler ikke ser sig i Stand til at fortsætte sin Forsikring — saa tror jeg, at heller ikke det ærede Medlem vilde være saa haard, men at han vilde sige: lad os give dem denne Vættelse, lad os ikke tage Gudens med af dem, men lad Anstalten nøjes med at blive holdt stadesløs i Ordets videste Forstand. Lad os ikke tage det saa

nøje med de Statter, saa meget mere som det viser sig, at Regeringen selv har taget Initiativet til at fritage dem for et af disse Tillæg, nemlig ved § 2 og endogsaa har betegnet det som en Ubillighed, at de hidtil ere blevne belastede dermed ved deres Udtrædelse. Jeg synes, at man saa maaste nok tør tale om, hvorvidt der kunde være Grund — ikke til at betegne det som meget ubilligt, at de andre ikke ere medtagne — men til, at man drøftede, om der kunde finde en Vættelse Sted i disse Tillæg. Jeg ved, at det ærede Medlem fuldt saa vel som jeg selv interesserer sig for denne Anstalts Virksomhed, og der er maaste ikke mange, som interessere sig saa meget for denne Virksomhed, som han gør og altid har gjort. Jeg mener da efter min Erfaring, at lettende Bestemmelser her vilde være af den Bestaffenhed, at de, om jeg saa maa sige, netop kunde være Slutsteinen paa denne enestaaende Øgning, som vi have her i Landet; thi vor Statsantalt er enestaaende i hele Verden, der findes overhovedet ikke nogen Statslivsforsikringsantalt undtagen her i Landet. Derfor tror jeg, at ogsaa det ærede Medlem ud fra dette Synspunkt vil kunne være med til en saadan Reform, hvis Anstaltens Liv og Interesser i enhver Henseende ved en saadan Forandring samtidig varetages under dens naturlige Bogters, Finansministerens, Billigelse, hvilket jeg jo netop har forudsat som en Betingelse for, at jeg vilde rejse dette Spørgsmaal paa nh.

Formanden (Høgsbro): Følge Forretningsordenen havde det ærede Medlem ikke Ret til at tale fra den valgte Plads.

Gad: Jeg vil blot tillade mig den Bemærkning, at der er en stor Forskel paa de to Tillæg, her er Tale om. Det Tillæg, som Livsforsikringsanstalten skal renoncere paa i Henhold til Lovforslaget i den Form, hvori det foreligger, er et Tillæg, hvorom man kan sige, at det ved Opøsningen har vist sig aldeles ikke at have haft nogen som helst Betydning for Livsforsikringsanstalten; Livsforsikringsanstalten har faaet alt, hvad den fornuftigvis kunde saa, alligevel, idet vedkommende jo har maattet trække sig ud af Forholdet endnu paa et Tidspunkt, hvor det slet ikke har virket, at hans Helbred har